

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/77/2018
Identifikačné číslo spisu: 1114206859
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1114206859.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu v 1. rade: MK Terra s.r.o., so sídlom Dunajská 8, 811 08 Bratislava, IČO: 45 378 380, žalobcu v 2. rade: Dipl. Ing. W. C., nar. XX. Q. XXXX, I., štátny občan P., obaja zastúpení LEGAL & CORP s. r. o., so sídlom Gajova 11, 811 09 Bratislava, IČO: 47 237 325, proti žalovanému: Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o., so sídlom Tuhovská 29, 831 06 Bratislava, právne zast. Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Námestie Martina Benku 9, 811 07 Bratislava, IČO: 35 886 625, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na dovolanie žalobcov v 1. rade a v 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/18/2017-127 zo dňa 26. apríla 2018, jednomyseľne, taktó

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 34Cb/52/2014-63 zo dňa 27. mája 2016 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcov v 1. rade a v 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca v 1. rade a žalobca v 2. rade sa žalobou zo dňa 4. marca 2014 domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c/, g/ a j/ zákona č. 244/2004 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZRK“). Pri prejednaní sporu zistil, že v rozhodcovskom konaní sa žalovaný ako žalobca domáhal voči žalobcom v tomto spore ako žalovaný v 1. rade a v 2. rade úhrady pohľadávok, ktoré mal voči ním z titulu vysporiadania právnych vzťahov vyplývajúcich zo zmluvy o finančnom leasingu č. 112297-L zo dňa 4. septembra 2008 a zo zmluvy o finančnom leasingu č. 112298-L zo dňa 7. septembra 2008, ktoré uzatvoril žalovaný ako prenajímateľ so spoločnosťou TECHNO s.r.o., so sídlom Brnianska 2, 911 05 Trenčín s pôvodným nájomcom. Predmetom týchto zmlúv bol finančný leasing nákladných automobilov, podrobne špecifikovaných v článku I týchto Zmlúv. Uviedol, že dňa 1. februára 2011 uzatvoril žalovaný, pôvodný nájomca a žalobca v 1. rade Zmluvy o postúpení práv a povinností zo Zmluvy o finančnom leasingu č. 112297-L a Zmluvy o postúpení práv a povinností zo Zmluvy o finančnom leasingu č. 112298-L, ktorými žalobca v 1. rade vstúpil do práv a povinností pôvodného

nájomcu z oboch Zmlúv. Dňa 1. februára 2011 uzatvoril zároveň žalovaný a žalobca v 2. rade Dohodu o pristúpení k záväzkom, na základe ktorej sa žalobca v 2. rade ako pristupujúci dlžník žalovanému zaviazal, že splní za žalobcu v 1. rade všetky jeho záväzky z oboch Zmlúv. Uviedol, že žalobca v 2. rade ako pristupujúci dlžník sa stal popri žalobcovi v 1. rade dlžníkom žalovaného.

3. Ako s prvou otázkou sa konajúci súd zaoberal námietkou ohľadne neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) v rozhodcovskom konaní ako dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/ ZKR, t. j., či bola platná dohoda medzi zmluvnými stranami o dojednaní rozhodcovskej doložky, t. j., že všetky spory vzniknuté z právnych vzťahov z predmetných zmlúv budú rozhodované Rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní, a to s ohľadom na ďalší dôvod na zrušenie rozhodcovského konania uvedený žalobcom v 2. rade podľa § 40 ods. 1 písm. j/ ZKR, a to či boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, konkrétne práva žalobcu v 1. rade v rozhodcovskom konaní a žalobcu v 2. rade.

4. Súd pri posudzovaní tejto skutočnosti mal v konaní z rozhodcovského spisu za preukázané, že žalobcovia (v rozhodcovskom konaní ako žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade) si neuplatnili námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, t. j. najneskôr pri prvom úkone vo veci samej, hoci výzva Rozhodcovského súdu im bola riadne doručená.

5. Ako s ďalším dôvodom sa konajúci súd zaoberal dôvodom uvedenom žalobcom v 1. rade podľa § 40 ods. 1 písm. g/ ZKR, či bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania voči žalobcovi v 1. rade. Dospel k záveru, že žaloba spolu s výzvou na vyjadrenie mu bola doručená v súlade s ustanovením § 25 ZKR a O. s. p., a to dňa 14. októbra 2013. S poukazom na ustanovenie § 51 ods. 3 ZKR uviedol, že subsidiárne sa aplikujú ustanovenia generálnej právnej normy upravujúcej civilný proces (III. ÚS 95/2010, II. ÚS 173/2010).

6. V zmysle týchto zistení dospel k právnemu názoru, že v danom prípade v rozhodcovskom konaní zásada rovnosti účastníkov porušená nebola vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v 1. rade (v rozhodcovskom konaní ako žalovaný v 1. rade) bol o predmete, ako aj v postavení konateľa žalobcu v 1. rade, nakoľko obaja žalobcovia (v rozhodcovskom konaní ako žalovaný v 1. rade a v 2. rade) sa vyjadrili k žalobe spoločným podaním zo dňa 2. septembra 2013, a to žalobnou odpoveďou založenou v rozhodcovskom spise. Z uvedených dôvodov nezistil príčinu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g/ ZKR. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. k. III. ÚS 335/2010-16 a konštatoval, že v rozhodcovskom konaní zásada rovnosti účastníkov porušená nebola a nie je dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g/ ZKR. V zmysle vykonaného dokazovania žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

7. O odvolaní žalobcu proti tomuto rozsudku (list v spise č. 75), ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Cob/18/2017-127 zo dňa 26. apríla 2018 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 34Cb/52/2014-63 zo dňa 27. mája 2016 potvrdil a žalovaným priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

8. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje znaky správnosti rozhodnutia.

9. V jednotlivých bodoch odôvodnenia označených ako bod 17, 18 sa zaoberal otázkou doručovania a dospel k záveru, že v danom prípade nenastala situácia „nemožnosť doručiť písomnosť“ predpokladaná v § 25 zákona o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že adresátovi bolo možné doručiť písomnosť na tejto adrese, čo potvrdil aj sám žalobca svojím následným konaním, keď na tejto adrese prevzal rozhodcovský rozsudok a navyše zaslal rozhodcovskému súdu aj žalobnú odpoveď k žalobe. V tomto zmysle sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zásada rovnosti účastníkov konania porušená nebola.

10. Tvrdenie žalobcu v 2. rade, že v záväzkovom vzťahu so žalovaným vystupoval ako „spotrebiteľ“ odvolací súd označil za nedôvodné s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora E C-348/14, ktoré sa venovalo postaveniu spoludlžníka ako spotrebiteľa a skonštatoval, že článok 1 ods. 2 písm. a/ smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov a iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, a článok 2 písm. b/ smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, že tieto sa majú vykladať v tom zmysle, že pod pojmom „spotrebiteľ“ v zmysle týchto ustanovení sa rozumie fyzická osoba, ktorá je v postavení spoludlžníka, na základe zmluvy uzatvorenej s predajcom alebo dodávateľom, pokiaľ nemožno cieľ jej konania považovať za odlišný od jej podnikania alebo výkonu povolania. Uviedol, že v danom prípade žalobca v 2. rade vystupuje ako konateľ žalobcu v 1. rade, pričom z dohody o pristúpení k záväzku nevyplýva, že by cieľ takéhoto konania bol odlišný od výkonu jeho povolania ako štatutárneho orgánu. Konštatoval, že žalobca v 2. rade ako konateľ obchodnej spoločnosti dlžníka bol s dlžníkom úzko prepojený a pristúpením k záväzku poskytol v podstate dlžníkovi zabezpečenie, ale nie na účel pre svojej súkromnej spotreby, ale s cieľom umožniť žalobcovi v 1. rade vykonať jeho podnikateľskú činnosť.

11. Poukazujúc aj na rozsudok Súdneho dvora C-419/11 zo dňa 14. marca 2013, podľa ktorého fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby vo vzťahu k spoločnosti, ako napr. je aj „konateľstvo“, nemožno považovať za spotrebiteľa, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku zaručil na zaplatenie zmenky.

12. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, argumentáciu žalobcov, ohľadne nevznesenia námietky o nedostatku právomoci v zmysle ustanovenia § 21 ZKR, že je sankcionovaná zamietnutím žaloby, iba od účinnosti novely zákona o rozhodcovskom konaní od 1. júla 2016. Pred začatím tohto konania označil túto taktiež za nedôvodnú (bod 23).

13. S poukazom na uvedené rozsudok prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal trovy odvolacieho konania.

14. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie podali žalobcovia v 1. rade a v 2. rade podaním, doručeným súdu dňa 28. augusta 2018 a navrhli napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/18/2017-12 zo dňa 26. apríla 2018 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania označili ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. z dôvodu, že obidve rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení.

15. V článku II. a III. podrobne popísal právny názor konajúceho súdu, s ktorým sa nestotožnil. V článku IV. označenom ako dohoda o pristúpení k záväzku ako spotrebiteľskej zmluvy konštatovali, že Dohodu o pristúpení k záväzku je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, a to s poukazom na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka. Podrobne sa zaoberal charakterom a náležitosťami spotrebiteľskej zmluvy, pojmom spotrebiteľ s poukazom, na ktorý jeho právny názor, odôvodnenie odvolacieho súdu označil za nesprávne. Dovolatelia nesúhlasia ani s právnym záverom obidvoch súdov, že pristúpenia k dlhu fyzickou osobou konateľom má automaticky za následok postavenie ako podnikateľského subjektu. Dovolateľ takýto právny záver označil za neprípustný. Podľa dovolateľov, žalobcu v 2. rade je nutné považovať a spotrebiteľa, a teda aj záväzok, ku ktorému pristúpil vrátane rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou tohto záväzku, je nevyhnutné posudzovať podľa právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Dovolatelia majú za to, že odvolací súd nie je oprávnený zovšeobecňovať každé konanie fyzickej osoby, ktorá je zároveň v postavení konateľa určitej právnickej osoby, ako konanie podnikateľského subjektu. Takýto výklad odvolacieho súdu dovolatelia považujú za porušovanie právneho poriadku Slovenskej republiky.

16. V tejto súvislosti poukázali na podmienky uvedené v rozhodnutí Súdneho dvora C-419/11, ako aj bod 36 citovaného rozhodnutia Súdneho dvora. Vzhľadom na uvedené, žalobcovia zastávajú názor, že

rozhodcovská doložka uvedená v článku 6 bod 6.1. Dohody o pristúpení predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. S odkazom na ustanovenie § 52 ods. 2 uviedol, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by inak sa mali použiť normy Obchodného zákonníka.

17. Dovolatelia sa nestotožnili ani s právnym názorom odvolacieho súdu ohľadne porušovania zásady rovnosti, odôvodnenie k tomuto považujú za nedostatočné, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukazuje a nešpecifikuje dostatočnú snahu rozhodcovského súdu doručiť predmetnú písomnosť aj žalovanému v 1. rade. Na základe ustanovenia § 25 ods. 1 a 2 ZRK za nespochybniteľné označili, že rozhodcovský súd sa mal snažiť predmetnú písomnosť doručiť, a to vynaložením primeraného úsilia, až následne ak by žalovaný v 1. rade neprevzal písomnosť ani po vyvinutí takéhoto úsilia, bolo možné predmetnú písomnosť považovať za doručenú. Uvedenú snahu o doručenie, dovolatelia nepovažujú za preukázanú ani na základe odôvodnenia odvolacieho súdu uvedeného v bode 17 a 18 rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko odvolací súd len poukázal na postup zaslania listu s prihliadnutím na skutočnosť, že bol vrátený ako neprevzatý a žiadne ďalšie úsilie o doručenie neuviedol.

18. V bode VI. dovolania žiadali o odklad vykonateľnosti s poukazom na § 444 ods. 1 C. s. p. K dovolaniu žalovaný zaslal vyjadrenie podaním zo dňa 20. septembra 2018, v ktorom sa s názorom dovolateľa k dohode o pristúpení k záväzkom ako spotrebiteľskej zmluvy nestotožnil, ako ani k ich právnym názorom ohľadne argumentácie k porušovaniu zásady rovnosti. S návrhom na odklad vykonateľnosti nesúhlasil s tým, že aj u žalovaného existujú rovnaké dôvodne predpoklady, že by prišlo k vzniku škody na strane žalovaného. Dovolanie žalobcov ako nedôvodne navrhol zamietnuť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) prejednal dovolanie žalobcu po zistení, že dovolanie bolo podané v zákonnej lehote za účinnosti C. s. p. oprávnenou osobou (§ 429 C. s. p.) a skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

20. Predmetom dovolania je vec rozhodnutá odvolacím súdom za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, začatú za účinnosti O. s. p. podaním návrhu na začatie konania 27. novembra 2014.

21. Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 C. s. p.)

22. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácie konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 C. s. p.).

23. Konania začaté do 30. júna 2016 na vecne miestne kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.).

24. Dovolanie je mimoriadny prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť opravného prostriedku zodpovedá právna úprava prípustnosti.

25. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

26. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxe odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) dovolacím súdom rozhodovaná odlišne (§ 421 C. s. p.)

27. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania označil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

28. Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania žalobcov v 1. rade a v 2. rade je, či otázka, ktorú označili za takú, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, ešte vyriešená nebola.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) s poukazom na rozhodnutie, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. novembra 2016 pod sp. zn. 5Ncd/10/2016, z ktorého je zrejmé, že predložená otázka v rozhodcovskej praxi dovolacím súdom riešená bola a z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že konateľ spoločnosti nespĺňal atribúty spotrebiteľa, dospel k záveru, že ide o otázku už v dovolacom konaní dovolacím súdom riešenú. Pre posúdenie dôvodnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je jednoznačne záväzné, že predložená otázka v dovolaní žalobcov v 1. rade a v 2. rade, bola už v rozhodovacej praxi riešené dovolacím súdom, a preto nemôže ísť o dovolanie v zmysle tohto ustanovenia prípustné.

30. I keď v danom prípade bola splnená podmienka, že žalobcami v 1. rade a v 2. rade, že otázka označená ako taká, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená bola riadne vymedzená, v zásade bola označená otázka, ktorá už rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dovolacím súdom riešená bola.

31. Dovolanie ej potrebné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013). Úspech každého dovolania je vždy podmienený primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom, že dovolanie je opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k primárnemu záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. V prípade, že dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné musí tento právny prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky je zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu správnosti odvolacieho súdu a na tomto základe dokonca rozhodol, prípadne zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej strany.

32. Dovolací súd rozhoduje výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vymedzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p. má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 441 C. s. p.) kľúčový význam pre posúdenie prípustnosti dovolania a teda závisí od toho ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a teda, že ide o prípad, na ktorý sa konkrétne ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. vzťahuje.

33. Povinnosť dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať ako podľa neho mal dovolací súd konkrétnu právnu otázku vyriešiť správne a samozrejme musí dbať na skutočnosť, aby jeho tvrdenie, že právna otázka, ktorá podľa neho dovolacím súdom v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená ešte nebola, bolo aj pravdivé.

34. V prípade rozhodnutia napadnutého dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. základným predpokladom pre rozhodnutie o prípustnosti dovolania je, aby otázka predložená ako taká, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacím súdom riešená nebola, jednoznačne v rozhodovacej praxi riešená dovolacím súdom nebola. V opačnom prípade nie je možné bez splnenia tejto podmienky dovolanie označiť za prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

35. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky v zmysle aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. je povinnosťou dovolateľa aj akceptovať rozhodnutie, ktorým ním nastolená otázka v rozhodovacej praxi dovolacím súdom riešená bola, nakoľko práve z tejto skutočnosti sa konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neskúma správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní, uplatneným dovolacím dôvodom, viď uznesenie súdu z 13. júla 2007, sp. zn. 3Cdo/235/2016.

36. Poukazom na nesprávnu interpretáciu zákonného ustanovenia a námietka o nesprávnom právnom posúdení konajúcich súdov prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nezakladá.

37. Práve povinnosť právneho zastúpenia dovolateľa zakotvená v ustanovení § 429 C. s. p. má zamedziť taký nekvalifikovaný postup dovolateľa, aby zamedzil neprávnomu tvrdeniu, že otázku, ktorú nastolil ako takú, ktorá riešená v praxi dovolacieho súdu ešte riešená nebola, pokiaľ riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená bola. Takúto povinnosť ukladá ustanovenie § 421 C. s. p.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené dospel k právnomu záveru, že dovolateľ tvrdený dovolací dôvod s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. daný nie je, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov v 1. rade a v 2. rade podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. odmieta.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.